

எழுத்தை வாழ்தல்: 6

கதைசொல்லிகளின் தேசப்படம்

உலகின் ஒவ்வொரு மூலையிலிருந்தும் முளைக்கிறார்கள் கதைசொல்லிகள்.

ஈடிஷ் மொழியில் எழுதி நோபல் பரிசு பெற்ற ஐசக் பெஷ்விஸ் சிங்கர் போலந்து நாட்டில் வார்சாவுக்குப் பக்கத்திலிருக்கும் சின்னஞ் சிறு கிராமத்திலிருந்து முளைக்கிறார். அராபிய கதைசொல்லி நாசூப் மபூஸ் எகிப்தின் தலைநகர் கெய்ரோவிலிருந்து முளைக்கிறார். மாஜிக்கல் ரியலிச கதைசொல்லியான கேபிரியல் கார்சியா மார்க்குவிஸ் கொலம்பியாவின் அரகடகாவிலிருந்து முளைக்கிறார். தமிழின் கதைசொல்லி கி.ராஜநாராயணன் திருநெல்வேலியின் உள் கிராமமான இடைசெவலிலிருந்து பிறக்கிறார்.

இவ்வாறு உலகின் பல மூலைகளிலிருந்து முளைக்கிற கதைசொல்லிகளின் புனைகதை உலகம் எதிலிருந்து முளைக்கிறது என்று பார்த்தால் அவர்களின் பிறந்த மண்ணைப் பற்றிய ஞாபக அடுக்குகளுக்கும், அந்த பிறந்தமண்ணின் யதார்த்த வாழ்க்கைக்கும் இடையிலிருக்கும் ஒரு புதிர்ப் பிரதேசத்திலிருந்து பிறக்கிறது.

தமிழ்நாட்டைச் சேர்ந்த 96 வயது முதிர்ந்த உன்னதமான கதைசொல்லியான கிராவின் புனைகதை உலகமும் இத்தகையதுதான். கிரா ஒருமுறை தனது புனைகதைக் கதாபாத்திரங்களைப் பற்றிச் சொல்கிறபோது “ என்னுடைய மக்கள் பேசுகிற பாஷையில் அவர்கள் சிந்திக்கிற மனோநிலையில் அவர்கள் வசிக்கிற சூழ்நிலையில் அமைய வேண்டும் எனது சிருஷ்டிகள் என்று நினைக்கிறவன் நான். அவர்கள் சுவாசிக்கிற காற்றின் வாடை, அவர்கள் பிறந்து விளையாடி நடந்து திரிகிற அவர்களின் கரிசல் மண்ணின் வாசமெல்லாம் அப்படியே என் எழுத்துக்களில் கொண்டு வந்து விட வேண்டுமென்பது என்னுடைய தீராத விருப்பம்.” என்று சொல்கிறார்.

ஆனால் கி.ரா சொல்வதுபோல இடைசெவலின் புகைப்படத்தை எடுத்தது போல ஒரு பிரதியை அவர் தயார் செய்தாரா என்றால் இல்லை. கி.ராவின் கதையில் வரும் கோபல்ல கிராமம் இடைசெவலைப் போன்றதுதான் என்றாலும் அதனைத் தமிழ்நாட்டின் தேசப்படத்தில் தேடினாலோ, உலக வரைபடத்தில் தேடினாலோ அது நமக்குக் கிடைக்காது. இதேபோல்தான் கார்சியா மார்க்குவிசின் புனைகதை நகரமான மெகெண்டோ எனும் ஊரை கொலம்பியாவின் தேசப்படத்தில் தேடினால் கிடைக்காது. கி.ராவின் கோபல்லகிராமத்தைப் போலவே கார்சியா மார்க்குவிசின் புனைகதை ஊரும் முழுக்க முழுக்கக் கற்பனை எனும் களிமண்ணைப் பிசைந்து செய்யப்பட்டது என்றாலும் அதனது வாழைத் தோட்டங்கள் கார்சியா மார்க்குவிசின் பிறந்த ஊரான அரகடாவில் மண்ணிலிருந்து பெயர்த்துக் கொண்டு வரப்பட்டு கற்பனை மண்ணில் வேர் பிடித்து வளர்ந்தவைதான்.

இதே போலத்தான் அராபிய கதைசொல்லி நாகுப் மாபூசின் முப்பத்து நான்கு நாவல்களும், 350 சிறுகதைகளும், பல திரைக்கதைகளும் பேசும் புனைகதை உலகம் எகிப்தில் நாகூப் மாஃபூஸ் பிறந்த மண்ணைப் பற்றிப் பேசினாலும் அவை அவரது கனவும் நனவும் சந்திக்கும் எல்லையில் பிறந்தவைதான். மாஃபூஸின் புனைகதைகள் ஒரு காலத்தில் அராபிய மண்ணில் மட்டுமே அறியப்பட்டவையாக இருந்தன. 1988இல் நோபல் பரிசு பெற்ற பிறகுதான் இவரது நாவல்கள் அமெரிக்க பதிப்பகங்களால் ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு உலகம் முழுவதும் பரவிய கீர்த்தியினைப் பெற்றன.

உலகப் புகழ் பெற்றபோதிலும் மாஃபூஸ் தனது எழுத்துக்களைப் பற்றி எந்தவித மாயப்படுத்தலுக்கும் இடம் கொடுத்ததில்லை அவர். நோபல் பரிசு பெற்ற புதிதில் மாஃபூசிடம் எடுக்கப்பட்ட ஒரு நேர்காணலில் அவர் ஏன் எழுதுகிறார் என்பதைப் பற்றி கேட்கப்பட்டபோது அவர் சொல்கிறார். " எனக்கு இரண்டு மகள்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்குக் குதிகால் உயர்ந்த செருப்புகளை வாங்க வேண்டுமென்றால் பணம் தேவைப்படுகிறது. அதனால்தான் நான் எழுதுகிறேன். "

மாஃபூஸின் கருத்துப்படி பிறந்த வீடு என்றால் என்ன என்றால் " வீடு என்பது நீ எங்கே பிறந்தாயோ அது அல்ல. எங்கிருக்கும்போது தப்பிச்

செல்ல நீ எடுக்கும் முயற்சிகள் இல்லாமல் போகிறதோ அதுவே உனது உண்மையான வீடு”

எனவே ஒரு எழுத்தாளன் என்பவன் தனது சந்தேகங்கள், பயங்கள், மதிப்பீடுகள், கேள்விகள் , பாசப்பிணைப்புகள் ஆகியவற்றைக் கொண்டு தனது புனைகதை உலகைப் படைத்து எடுக்கிறான். அந்த புனைகதை ஊரை இந்த உலகத்தின் வரைபடத்தில் எங்கு தேடினாலும் உங்களுக்குக் கிடைக்கப் போவது இல்லை.

இதேபோல்தான் ஈடிஷ் மொழி எழுத்தாளர் ஐசக் பெஷ்விஸ் சிங்கரும் தனது புனைவின் உலகைக் கட்டி எழுப்புகிறார். தான் எழுதும் ஈடிஷ் மொழி மெல்ல மெல்ல செத்துக் கொண்டிருக்கிறது என்பதை ஐசக் பெஷ்விஸ் சிங்கர் நன்கு அறிவார். தனது தாய்மொழியான ஈடிஷ் மொழியில் எழுதப்பட்ட கதைகளைப் படிக்க அடுத்த தலைமுறையில் யாரும் இருக்கப்போவதில்லை என்று ஐசக் பெஷ்விஸ் சிங்கருக்கு நன்கு தெரியும். ஆனாலும் அவர் அந்த மொழியில்தான் தனது கதைகள் இருக்க வேண்டுமென பிடிவாதமாக ஈடிஷ் மொழியிலேயே எழுதினார்.

ஒரு யூதரான அவர் யூதர்களை அழிப்பதில் மும்முரமாக இருந்த ஹிட்லரின் பிடியிலிருந்து தப்பித்து, போலந்திலுள்ள வார்சா எனும் கிராமத்திலிருந்து புலம் பெயர்ந்து 1935இலேயே அமெரிக்கா சென்று வாழத் தொடங்கி விட்டார். அவர் தனது 88வது வயதில் இறக்கும் வரை அங்கேயே வாழ்ந்தார் என்ற போதிலும் அமெரிக்காவைப் பற்றி ஒரு கதை கூட எழுதவில்லை.

இதுபற்றி அவரிடம் ஒருமுறை கேட்கப்பட்டபோது அவர் சொன்னார்.” ஒரு கதாபாத்திரம் என்றால் அதற்கென்று சொந்தமான ஒரு வீடும், அடுப்பும், மூலையும் வேண்டும். எழுத்தாளன் தான் எழுதும் உலகின் ஆன்மாவை அறிந்திருக்க வேண்டும். அப்படி அறிந்திருக்காவிட்டால் அதைப் பற்றி எழுத முடியாது. நான் அமெரிக்காவில் இத்தனை ஆண்டுகள் வாழ்ந்தாலும்கூட நான் அமெரிக்காவின் ஆன்மாவை அறிந்திருக்கவில்லை.” என்று குறிப்பிட்டார். இந்த இடத்தில் கி.ராதான் என் நினைவுக்கு வருகிறார். அவர் தனது சொந்த மண்ணான இடைசெவலைலிருந்து பாண்டிச்சேரிக்கு வந்து பல ஆண்டுகள் ஆகிவிட்ட பின்னரும் கூட

பாண்டிச்சேரியைப் பற்றி ஒரு கதைகூட எழுதவில்லை என்பது என் நினைவில் வந்து மோதுகிறது.

தாங்கள் பிறந்த மண்ணையும் அதன் மக்களையும் புரிந்து கொள்வது என்பது அந்த மண்ணின் உள்மனிதனால்மட்டுமே முடியும் என்பதை இந்த உலகப் புகழ்பெற்ற கதைசொல்லிகளின் வாழ்க்கை எனக்குச் சொல்லிக் கொடுக்கிறது.

இந்த இடத்தில் ஒருமுறை நண்பர் கி.ராவும் நானும் சிவகங்கையில் 1983 வாக்கில் கவிஞர் மீரா நடத்திய உலக சினிமா பட்டறையில் சத்யஜித்ரேயின் “பதேர் பாஞ்சாலி” படத்தை ஒன்றாகச் சேர்ந்து அமர்ந்து பார்த்த அனுபவத்தை எனக்கு நினைவு படுத்துகிறது. அந்த படத்தில் ஒரு காட்சி வருகிறது. ஒரு நீர்ப்பரப்பில் சில பூச்சிகள் வட்ட வட்டமான அலைகளை எழுப்பியபடி பறந்து செல்வதை அப்படியே திரையில் சில நிமிடங்கள் காட்டியிருப்பார் ரே. அப்போது புதுவை, சென்னை, மும்பை போன்ற நகரங்களில் மட்டுமே வாழ்ந்தவனான நான் சலித்துக் கொண்டேன். “என்னதான் கலைப் படமாக இருந்தாலும் ஒரு நீர்நிலையை அப்படியே இவ்வளவு நேரம் காட்டுகிறாரே” கிராவிடம் புலம்பினேன். அப்போதுதான் கிரா எனக்கு விளக்கிச் சொன்னார். “இது அப்படி இல்லை. எங்கள் ஊரில் இந்த நீர்நிலையில் பறக்கும் பூச்சியை எழுத்தாணிப் பூச்சி என்று சொல்வார்கள். எழுத்தாணியைப் பிடித்து எழுத்துகளை வட்ட வட்டமாக எழுதுவதுபோல இந்தப் பூச்சி தண்ணீரின் மீது பறக்கும். இந்த பூச்சி நீர்நிலையின் மீது வந்து அமர்ந்தால் பெரிய மழை வரப்போகிறது என்பதை கிராமத்து மக்கள் அறிந்து கொள்வார்கள். எனவேதான் அடுத்த காட்சியில் இந்த சினிமாவின் கதையில் பெரும் திருப்பத்தைக் கொண்டு வரப்போகிற பெரிய மழை ஒன்று வரப்போகிறது. இதனை முன்கூட்டி நமக்கு அறிவித்து உளவியல்ரீதியாக ரே நம்மைத் தயார் படுத்துகிறார். “ நான் வாயடைத்துப் போனேன். ஒரு கிராமத்தின் உள் மனிதன் ஒருவரால்தான் இவ்வாறு புரிந்து கொள்ள முடியும்.

இதனால்தான் சொல்கிறேன். கதைசொல்லிகளின் கதைக்களன் பிறந்த மண்ணின் ஞாபகக் களிமண்ணில், கற்பனையின் நீர் கலந்து பிசைந்து செய்யப்படுவது என்று. கதை சொல்லிகளின் உலகம் அதீத தர்க்க நியாங்களைக் கொண்டவை. இங்கே உள்ள மணல் கடிகாரங்களில் மணல்

மேலிருந்து கீழ் இறங்குவதற்குப் பதிலாகக் கீழிருந்து மேலே
ஏறுபவை.நிழல்கள் மேற்கிலிருந்து கிழக்காக நகரத்
தொடங்குகின்றன.புருவம் நரைத்த கிழவர்களின் தலையில் நரைமுடிகள்
கருப்பாக மாறத் தொடங்குகின்றன.இந்த கதைசொல்லிகளுக்கு என்று
தனியான உலகம் இருக்கிறது. அந்த கதை சொல்லிகளின் உலகத்திற்கு
என்று தனியான உலக வரைபடம் ஒன்றை நாம் தயாரித்தால் எப்படி
இருக்கும் என்று நான் அடிக்கடி நினைத்துப் பார்க்கிறேன்.